

Lá thư bạn đạo
Nghệ sĩ Tiên sĩ Bạch Tuyết
Sài gòn, 2001

[20]

Hơi thở thiền trong nghệ thuật

-ooOoo-

Thư các độc giả Phật tử hỏi tôi làm cách nào mà giữ được sức khỏe và chất giọng tốt, thân thể dẻo dai để có thể đảm nhận vai diễn một mình trong "Diễn kịch một mình" và gần đây là vở "Hoàng hậu của hai vua", trong suốt 1 tiếng 10 phút của mỗi xuất diễn.

Thưa các độc giả quý mến,

Tôi tập thiền cách đây cũng khá lâu, không có cầu mong điều gì cao xa, chỉ muốn có sức khỏe bình thường, tâm bớt lăng xăng, bớt tham, bớt muốn. Nương theo tinh thần bi, trí dũng của đạo Phật hết lòng với công việc, thương yêu giúp đỡ người, chân thành, bình đẳng không phân biệt thấp cao, xa gần, ngu, trí, trau dồi trí tuệ, không chủ quan, không tự mãn, lúc nào cũng học hỏi, học thầy, học bạn, học người thân, học ở người thương ta, người ghét ta, người trên ta, người dưới ta. Học và học, học một cách thành khẩn, phát triển trí tuệ để có thể nhìn thấy sự vật một cách sáng suốt, khách quan phân biệt phải trái chánh tà, dẫn thân hành động theo lẽ phải, vì chính nghĩa trước hết tìm cách thắng những tính xấu ác của mình, phát triển tính thiện, làm điều có ích cho đời, cho đạo. Sắp đặt thời giờ hợp lý sao cho có thể ngồi thiền, tụng kinh hoặc niệm Phật thường ngày, để tu dưỡng bản thân, dần dần loại bỏ tâm đảo điên mưu cầu danh lợi, nhắc nhở mình thường xuyên rằng tài năng tuy cần thiết cho mình, cho đời, nhưng đạo đức là yếu tố quan trọng để khẳng định cái chí nhân, chí nghĩa của mỗi con người nếu muốn sống đem lợi ích cho đời, đền đáp công ơn ông bà cha mẹ.

Tôi tập theo nguyên tắc căn bản của lục hào, áp dụng trong gia đình cũng như nơi làm việc: thân hòa cùng chung sống, không đòi hỏi điều gì mang thêm lợi riêng cho mình; miệng hòa tránh cãi cọ; ý hòa cùng vui vẻ, có khác một chút thì tôi liệu lúc bạn vui tôi nói lại, với người trên trước thì tôi nhẹ nhàng thưa lại cho đúng với việc đã xảy ra. Tư tưởng (kiến) hòa cùng hiểu để làm việc tốt hơn, đạt hiệu quả hơn. Giới (kỷ luật) hòa cùng giữ gìn, tuân theo luật lệ, quy tắc của nơi mình đến, đi, làm việc, giữ lễ đối với những ai mình gặp gỡ, tiếp xúc, giữ kỷ luật bản thân tạo điều kiện thực hiện công việc toàn vẹn theo khả năng của mình; lợi hòa cùng chia sẻ, từ nhỏ đến giờ tôi đi làm ai cho gì nhận nấy không đòi hỏi chê khen ít nhiều, ăn đơn giản, uống nước lã, ngủ đâu cũng ngon.

Khoảng 4 năm nay tôi chỉ ăn rau cải, không ăn thịt cá... thoạt đầu trong gia đình và các khán giả thương, lo ngại tôi không đủ sức khỏe, ảnh hưởng đến thánh sắc của một người làm nghệ sĩ hát. Tôi cũng có lo, nhưng dần dần quan sát mình qua mỗi năm, mỗi lần đi đâu xa, gần để hát cho bà con nghe, tôi cũng không thấy mình mệt. Ngày trước, ở

những vai diễn bi thương tôi tập trung tư tưởng một cách mệt nhọc, khi diễn xong rồi l suât diễn tôi cảm thấy thân thể rã rời - Còn giờ đây ở những trường đoạn bi thương, tôi nhận ra cảm xúc đến hồn nhiên, đến thật nhanh, giọt nước mắt trào ra nhẹ nhàng thanh thoát, cũng không phải gắng sức để cất giọng hát. Xong buổi diễn tôi không có cảm giác mệt mỏi, chỉ thấy như mình vừa lướt qua một đám mây, hay một vệt nắng trên đồi với những làn gió mát thật dễ chịu hòa lẫn với tiếng nhạc vi vu sáo trúc diu dặt, làm việc suốt ngày vẫn thấy nhẹ nhàng thanh thản. Hiện tôi vẫn đang theo dõi, quan sát sự chuyển biến từ tinh thần đến thể chất trong con người đời thường và con người nghệ sĩ trên sân diễn, với cái tên Bạch Tuyết của đời, pháp danh Diệu Lộc của đạo. Phải chăng thiên của đạo Phật với *giới, định, huệ* cộng với tình thương của gia đình, của khán giả khiến tôi vượt qua được những hoàn cảnh khắc nghiệt, những khúc quanh sóng chết của mỗi đời người, vẫn thương đời thương người tha thiết, giữ được sức khỏe, sự thanh xuân trong tâm hồn, với chút tài năng được thừa hưởng, chăm chút của các bậc tiền bối trong nghề, các bậc chân tu trong đạo mãi còn phước duyên cho tôi cất lên tiếng ca đẹp đời đẹp đạo.

Thưa các độc giả, khán giả thương quý.

Vẫn là những trao đổi bằng quơ từ mạch sống đời thường vừa sạch vừa nhơ, vừa thô vừa tế, như vầng trăng ban đêm như mặt trời ban ngày, chúng ta đội nắng đội mưa, cảm nắng cảm lạnh, rồi nhờ nắng mưa mà có cây lành trái ngọt độ thân! Thiện ác đến, đi... nhân sinh theo ý nghĩ hành động tự mình nhận hay trả, gieo hay gặt. Điều mình cần đã quý, những gì người cần càng quý hơn, đáng được trân trọng hơn, sự phân biệt, hằn thù không đem lại lợi lạc bình an cho con người, chỉ bằng cảm thông, tha thứ giúp đỡ nhau, tạo cho con người niềm tin về những điều tốt đẹp vẫn mãi mãi đến cũng từ con người mang hạt giống lành giới, định, tuệ. Trao nhau hơi thở thiên cho chúng ta sức khỏe, thanh lọc tâm hồn gạt bớt nhiễm ô, sao cho mỗi người chúng ta, mỗi đời của chúng ta là một tác phẩm nghệ thuật, "Nghệ thuật sống đẹp".

-ooOoo-

[Đầu trang](#) | [Mục lục](#) | [Trang kế](#)

Chân thành cảm ơn Tỳ kheo Thiện Minh đã gửi tặng phiên bản vi tính (Bình Anson, tháng 04-2001).

[\[Trở về trang Thư Mục\]](#)

update: 14-04-2001